

σορολόι 8

περιοδικό ανατρεπτικών προθέσεων

άνοιξη 2021 - Θεσσαλονίκη

sorolopmag@riseup.net

edit orial

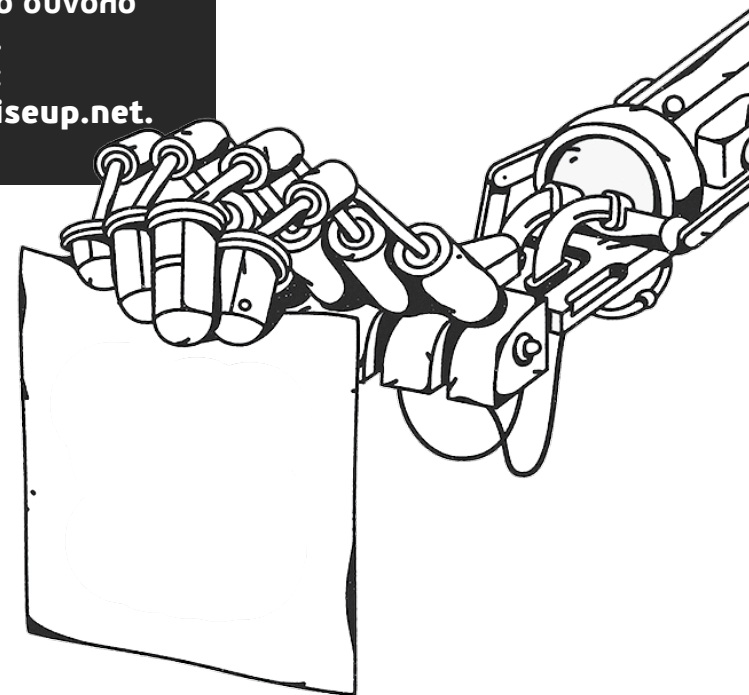
Η ήττα έρχεται με την καταστολή, ή η καταστολή έρχεται να επισφραγίσει μία ήττα που ήδη έχει δρομολογηθεί στο εσωτερικό ενός αγώνα/κινήματος;

Για να έρθουμε στο τώρα: ο λόγος που ο κόσμος δεν κατεβαίνει στον δρόμο μαζικά είναι τα πρόσφατα νομοσχέδια για τις διαδηλώσεις ή αυτό οφείλεται στο ότι μετά το 2012 (χοντρικά) πολύς κόσμος ενσωμάτωσε την ήττα, πήγε σπίτι του και ανέθεσε την «αλλαγή» σε κομματικά μορφώματα; Η αυστηροποίηση του lock-down είναι ο λόγος που ο κόσμος απομονώνεται όλο και πιο πολύ και δεν ψάχνει συλλογικές λύσεις σε ατομικά αδιέξοδα, ή αυτή η μετάβαση (για ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού -ιδίως τη νεολαία) έγινε σχετικά αναίμακτα λόγω μίας προϋπάρχουσας κανονικότητας με ψηφιακές διαφυγές, τηλε-ναρκισσισμούς και θεαματικές αναπαραστάσεις μιας ζωής που μας διαφεύγει; Το νέο αστυνομικό σώμα μες στα πανεπιστήμια θα είναι ο λόγος αν αυτά χάσουν το όποιο πολιτικό και ανατρεπτικό στίγμα τα χαρακτηρίζει ή εδώ και χρόνια αυτά έχουν μαραζώσει από τον άηλοτε σταθερό, συνεπή, δημιουργικό και συγκρουσιακό αυτόνομο λόγο που δεν συμβιβαζόταν με μία πραγματικότητα εντατικοποίησης, καριερισμού και στείρων διαδρομών που πηγαινοέρχονταν ανάμεσα σε καθηγητικά γραφεία, ακαδημαϊκές αίθουσες και πάλι πίσω στη μίζερη φωλιά μας;

Η απάντηση δεν κρύβεται σε κάποιο επαναστατικό εγχειρίδιο -βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας τον τελευταίο μήνα περίπου: ούτε νομοσχέδια που ζητάνε άδειες για να διαδηλώσεις, ούτε και απαγορεύσεις που θέλουν να μας βγάλουν έξω από το σπίτι μόνο για δουλειά, κατανάλωση και γυμναστική είναι αρκετά για να περιορίσουν την κοινωνική δυναμική όταν αυτή θέλει να εκφραστεί στον δρόμο. Είτε για τα τελευταία φοιτητικά νομοσχέδια, είτε για την απεργία πείνας του Δημήτρη Κουφοντίνα, είτε για την τροποποίηση του νόμου που έχει να κάνει με την ελευθερία της έκφρασης, είτε για διάφορους άλλους λόγους, χιλιάδες κόσμου διαδηλώνουν εβδομάδα την εβδομάδα, μέρα τη μέρα, συμμετέχουν σε συνελεύσεις και καταλήψεις, αντιλαμβάνομενοι τις απαιτήσεις και ιδιαίτερες συνθήκες των καιρών, αλλά μην επιτρέποντας και την περαιτέ-

ρω υποτίμησή τους. Αυτό που βλέπουμε μπροστά μας είναι η απτή απόδειξη ότι όταν ένα αγωνιζόμενο υποκείμενο είναι αποφασισμένο να συγκροτηθεί στον δρόμο, τότε τα κατασταλτικά μέτρα (με όποια αφορμή κι αν αυτά εφαρμόζονται) δεν είναι ικανά να το αποτρέψουν από αυτό. Έχει ειπωθεί και παλιότερα: υπάρχει το τυπικό σύνταγμα, υπάρχει και το «πραγματικό»/κοινωνικό· αυτό, δηλαδή, που διαμορφώνεται στην πράξη, καθημερινά από τους κάθε φορά συσχετισμούς των ανταγωνιστικών δυνάμεων. Στο χέρι μας είναι η πλάστιγγα να γείρει υπέρ μας.

**Υ.Γ. Το Σορολόγ εκδίδεται σε άτακτα χρονικά διαστήματα από κόσμο της συνέλευσης της κατάληψης Φάμπρικα Υφανέτ και διακινείται με ελεύθερη συνεισφορά. Οι απόψεις του δεν ταυτίζονται απαραίτητα με το σύνολο της συνέλευσης.
Για επικοινωνία:
sorolopmag@riseup.net.**

Ποιος θα μας φυλάει από τους φύλακες;

Τι ακριβώς φυλάει η αστυνομία κάθε φορά που σχηματίζει φραγμό απέναντι στις φοιτητικές πορείες που προσπαθούν να προσεγγίσουν το ΑΠΘ; Γιατί οι μπάτσοι κάθονται να περιφρουρήσουν ένα σχεδόν άδειο πανεπιστημιακό campus; Προκειμένου να απαντήσουμε τα παραπάνω ερωτήματα, θα πρέπει να πούμε δυο λόγια για το νέο νομοσχέδιο.

Όπως και στα περισσότερα κοινωνικά πεδία, έτσι και στην εκπαίδευση, το ελληνικό κράτος προσπαθεί, εν μέσω πανδημίας, να «κάνει την κρίση ευκαιρία»¹. Το νέο εκπαιδευτικό νομοσχέδιο επιχειρεί να επιβάλει ό,τι δεν κατάφεραν τα προηγούμενα, λόγω των κοινωνικών αντιστάσεων που συνάντησαν, δηλαδή να μετατρέψει την εκπαίδευση σε μια αποστειρωμένη φούσκα σφοδρού ανταγωνισμού, με στόχο την κοινωνική ανέλιξη. Οι διακηρυγμένοι στόχοι, για άλλη μια φορά, είναι ο «εξορθολογισμός» και η «σύνδεση με την αγορά εργασίας».

Η δημιουργία πανεπιστημιακής αστυνομίας αποτελεί το κερασάκι στην τούρτα, μαρτυρώντας ότι το ιδεολογικό πλαίσιο της αναδιάρθρωσης είναι, αυτή τη φορά, πιο ενισχυμένο από ποτέ. Με πρόσχημα την «πάταξη της ανομίας» το κράτος προσπαθεί να απονεκρώσει τα πανεπιστήμια από οποιαδήποτε δραστηριότητα δεν χωράει στα στενά πλαίσια της «ακαδημαϊκής έρευνας»: από το άραγμα και τις βόλτες στο πανεπιστημιακό campus, μέχρι τις συνελεύσεις, τις συναυλίες και τις εκδηλώσεις που οργανώνονται συχνά. Στην ουσία, μας λέει ότι τα πανεπιστήμια θα πάψουν να είναι χώροι κοινωνικοποίησης, προβληματισμού, αμφισβήτησης και πειραματισμού και θα μετατραπούν σε ιδρύματα όπου θα παράγεται στείρα επιστημονική γνώση και θα σχεδιάζονται οι ατομικές διαδρομές καριέρας. Μας λέει ότι σε μία πόλη με ελάχιστους δημόσιους χώρους, δεν θα μπορεί να μπαίνει κάποια στο ΑΠΘ, εκτός και αν μπορεί να αποδείξει ότι είναι φοιτητριά σε αστυνόμους ή φύλακες στις εισόδους. Η κίνηση αυτή από το κράτος δηλώνει ότι κάθε έμπρακτη κριτική στη διαδικασία και στο περιεχόμενο της

1 Κι όταν λέμε να «κάνει την κρίση ευκαιρία» το εννοούμε με όλη τη σημασία του. Όπου δεν φτάνει το γκλοπ του μπάτσου λοιπόν, φτάνει η τηλεκπαίδευση. Η μεταφορά των μαθημάτων και των εξετάσεων με αφορμή την πανδημία (και ενώ τα πανεπιστήμια έχουν τις υποδομές να λειτουργήσουν με τα κατάλληλα υγειονομικά μέτρα) στη σφαίρα του ίντερνετ, στο σπίτι δηλαδή και αυτό, λειτουργεί επίσης καθοριστικά στην απονεκρωση που προαναφέραμε. Και προμηνύει και τον μελλοντικό (πιο ήπιο και πιο αποτελεσματικό) τρόπο καταστολής των κινημάτων εντός πανεπιστημίων. Χτίζει τη δυνατότητα κάθε φορά που οι κινήσεις των φοιτητών μετατρέπονται σε campus από ένα στείρο πεδίο έρευνας και διδασκαλίας σε ένα σημείο συνάντησης και αγώνα, η λειτουργία τους να μεταφέρεται ξανά online. Πίσω στους τέσσερις τοίχους λοιπόν.

εκπαίδευσης θα πρέπει να καταστέλλεται.

Πίσω από αυτή τη ρητορική κρύβεται μια βίαιη διαδικασία εντατικοποίησης που αγγίζει όλες τις βαθμίδες. Ο νέος νόμος περιλαμβάνει αυστηροποίηση της εισόδου στα ΑΕΙ, θέσπιση κατώτερης βάσης, ελάχιστο χρόνο φοίτησης, πειθαρχικές ποινές κ.α. μετατρέποντας την εκπαίδευση σε έναν αγώνα δρόμου, που μόνο όσοι κοπιάσουν πολύ θα επιβιώσουν: εξαντλητικό διάβασμα στο σχολείο για να μπούμε στο πανεπιστήμιο, ασταμάτητη μελέτη για να πάρουμε το πτυχίο, ατελείωτο άγχος για να βρούμε δουλειά. Τεστ, διαγωνίσματα, εξετάσεις, εξεταστικές, απουσιολόγια, ποινολόγια, βαθμοί, αξιολογήσεις, συνεντεύξεις, πριμ αποδοτικότητας. Ο εκπαιδευτικός χαρακτήρας αυτής της διαδικασίας απέχει πλέον χιλιόμετρα από την «ανάπτυξη μιας πολύπλευρης προσωπικότητας» και έχει συρρικνωθεί στη δημιουργία ενός πειθήνιου ανθρωπότυπου που θα είναι έτοιμος να υποστεί τη χειρότερη εκμετάλλευση όταν και άμα «συνδεθεί» με την αγορά εργασίας. Οι ταξικοί φραγμοί σε αυτήν την κούρσα αντοχών είναι προφανείς. Όσοι μπορούν να πληρώνουν φροντιστήρια και ιδιαίτερα, όσοι δεν χρειάζεται να δουλεύουν παράλληλα με τις σπουδές ή να πληρώνουν νοίκια σε άλλες πόλεις, όσοι είναι έλληνες πολίτες, βρίσκονται σε πλεονεκτικότερη θέση απέναντι στους υπολοίπους.

Οι μπάτσοι λοιπόν έρχονται να περιφρουρήσουν όλα τα παραπάνω, την απονεκρωση του πανεπιστημίου και τους νέους αποκλεισμούς. Η μόνη απάντηση που μας απομένει είναι να ξαναφτιάξουμε κοινότητες αγώνα που θα δώσουν ζωή στα campus και θα μπλοκάρουν το εργοστάσιο του πανεπιστημίου, δίνοντας μας πίσω λίγο από τον κλεμμένο μας χρόνο, δημιουργώντας πραγματικές σχέσεις και γνώσεις για τη ζωή που δεν θα αποκτούσαμε ούτε σε χιλιάδες ώρες μαθημάτων. Όπως είχε γραφτεί και σε ένα κείμενο για το φοιτητικό κίνημα του 06-07², να γιορτάσουμε με άγρια χαρά την επανοικειοποίηση του χρόνου μας!

2 Το κείμενο λέγεται «Να γίνουν οι καταλήψεις οδοφράγματα στο χρόνο» και δημοσιεύτηκε στο 1^ο τεύχος του περιοδικού Blaumachen. Ψηφιακά εδώ: <http://www.blaumachen.gr/2006/06/let-the-occupations-become-time-baricades-gr/>

«SS, SS, NOY ΔΟΥ ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΕΣ;»

Στις πρόσφατες πορείες αλλά και στο κλίμα των ημερών, υπάρχει ένα σύνθημα που ακούγεται συχνά και που προσπαθεί να αναδείξει το ζήτημα των καταγγελιών. Το πρόβλημα με αυτό το σύνθημα είναι ότι εστιάζει μονομερώς στην υπόθεση «του γνωστού σκηνοθέτη και ηθοποιού», χωρίς να αναφέρεται σε καμία άλλη καταγγελία ή στο ζήτημα των βιασμών, των καθημερινών παραβιάσεων και παρενοχλήσεων. Γενικότερα, τα συνθήματα τείνουν να απλοποιούν και να συμπυκνώνουν την πραγματικότητα, αλλά η εστίαση στη συγκεκριμένη υπόθεση, πέραν της δίκαιης οργής ενάντια σε έναν άνθρωπο που είχε θέση εξουσίας, τείνει να μετατρέψει το ζήτημα της επιβολής και εκμετάλλευσης, σε ζήτημα συνωμοσίας και σκοτεινών κυβερνητικών κύκλων. Πράγματι, η Νέα Δημοκρατία έχει ευθύνες για τα όσα έπραξε αυτός ο άνθρωπος και μπορεί υψηλά ιστάμενοι σε αυτή να είχαν γνώση των εν λόγω φημών, αλλά είναι διαφορετικό να αναφερόμαστε σε ευθύνες και διαφορετικό σε «κυκλώματα ΜΚΟ» ή σε «κυβέρνηση παιδεραστών». Ο τελευταίος αυτός λόγος είναι που λειτουργεί επί το πλείστον ως αντιπολιτευτικός και στοχεύει στο να πλήξει την κυβέρνηση (προωθούμενος και από όσους θέλουν να γίνουν χαλίφιδες στη θέση του χαλίφη), περισσότερο από ότι να λάβει σοβαρά υπόψην της, τις ίδιες τις καταγγελίες και τα υποκείμενα που τις δημοσιοποίησαν. Επιπλέον, αυτός ο λόγος περί αναγκαιότητας ύπαρξης κυκλωμάτων για να βρεθεί κάποιος ή κάποια σεξουαλικά με κάποιο ανήλικο υποκείμενο ή να το βιάσει, υποκρύπτει το γεγονός ότι συνήθως αυτό συμβαίνει πολύ συχνά εντός οικογενειακών, επαγγελματικών ή και συγγενικών/φιλικών κύκλων, όπως επίσης και το γεγονός ότι καθένας μπορεί να αγοράσει ανήλικη σεξουαλική σε συγκεκριμένες γειτονίες (είτε αυτή έχει καταναγκαστικό χαρακτήρα, είτε τυπικά «ελεύθερο»).

Οι βιασμοί και η καθημερινή σεξουαλικοποιημένη βία μπαίνουν στο περιθώριο, για να υπάρξει η εστίαση στη λεγόμενη «παιδερασία». Πέρα από την προβληματική της ίδιας της χρήσης της λέξης «παιδερασία» που δεν εμπεριέχει σε όλες τις περιπτώσεις κάποιου είδους καταναγκασμό ή βιασμό, υπάρχει ένα μεγαλύτερο πρόβλημα. Αυτό είναι η εστίαση στη συγκεκριμένη υπόθεση, που έχει μετατρέψει τον συγκεκριμένο θύτη σε ένα τέρας που δρούσε με βάση «την αρρωστημένη του φύση» και «τα κυκλώματα». Όμως η επιβολή, οι εκβιασμοί, οι παραβιάσεις και οι βιασμοί δεν αποτελούν συμβάντα που προκύπτουν απλά εξαιτίας κάποιων τραυμάτων συγκεκριμένων υποκειμένων, αλλά αναδύονται κυρίως από τις σχέσεις εξουσίας που διέπουν αυτόν τον κόσμο και καθορίζονται από τη θέση ή

την «κατοχή» εξουσίας, που οδηγεί κάποια υποκείμενα στο να μπορούν να επιβάλλονται και να ασκούν σεξουαλικοποιημένη (και μη) βία καθημερινά, αλλά και να βρίσκονται στο απυρόβλητο για ό,τι κάνουν. Έτσι, όπως πολύ σωστά έχουν αναδείξει τα φεμινιστικά συνθήματα, η θέση εξουσίας που μπορεί κάποιος να έχει για να επιβληθεί, δεν είναι μόνο μία θέση καθηγητή/πολιτικού/διευθυντή, του εθνικού θεατρού και υποστηριζόμενου από την κυβέρνηση, αλλά και η θέση ενός πατέρα, συζύγου, αδερφού ή και απλώς άνδρα «που τιμάει τα παντελόνια του» και που μπορεί να ανήκει σε οποιονδήποτε πολιτικό χώρο.

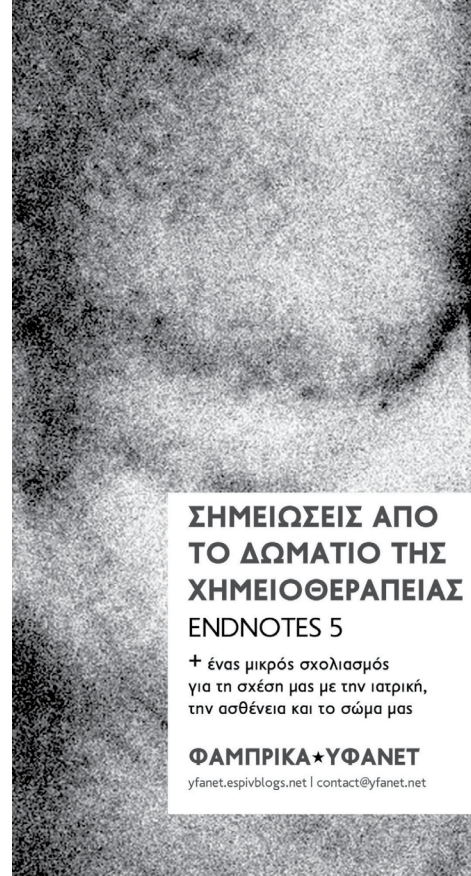
Ο κοινωνικός διάλογος που έχει προκύψει με βάση την υπόθεση του Λιγνάδη, σκηνοθέτη, ηθοποιού και βιαστή, δεν έχει πάντα τα χαρακτηριστικά και το περιεχόμενο που κάνει ορατές τις εξουσίες που διέπουν τις ζωές μας. Ο λόγος περί βιασμού κάποιων υποκειμένων στην παιδική τους ηλικία, συχνά δεν προσπαθεί να υπερασπιστεί υποκείμενα που υπέστησαν βία ως αυτόνομα υποκείμενα, αλλά κυρίως εναντιώνεται σε ένα πιθανό πλήγμα απέναντι στην ιερότητα της ελληνικής οικογένειας και των τέκνων της. Ο λόγος αυτός, συνήθως τείνει να εναντιώνεται γενικά «στους πούστηδες που πουστρεύουν τα παιδιά μας», όπως ακούσαμε και από έναν ταξιτζή πρόσφατα, που όλως τυχαίως είδε θετικά τις καταγγελίες μετά την υπόθεση Λιγνάδη. Επιπλέον, βλέπουμε να προσπαθούν να ταυτίσουν τους «παιδοβιασμούς» με ομοφυλόφιλα υποκείμενα, υποκρύπτοντας και πάλι, ότι πολλές ανάλογες ή μάλλον περισσότερες, είναι οι περιπτώσεις που υπάρχει η συμμετοχή ετεροφυλόφιλων σε τέτοιες πράξεις.

Γενικότερα βλέπουμε ένα παραμερισμό των καταγγελιών που συνέβησαν από γυναίκες, τόσο στο επίπεδο του θεάματος, όσο και πολύ περισσότερο στο επίπεδο των καταγγελιών που εκφράστηκαν εντός του ΑΠΘ εναντίον καθηγητών (για να μην μιλήσουμε καν για τις καταγγελίες εντότων οικογενειών που δεν βγαίνουν ποτέ στο φως). Οπότε υπάρχει μία τάση για κανονικοποίηση των καθημερινών παραβιάσεων και των βιασμών γυναικών, και μία προσπάθεια ανάδειξης των ακραίων υποθέσεων που αναδεικνύουν ως περισσότερο επειλήψιμη μία τέτοια πράξη (βιασμού) όταν συμβαίνει από άντρα προς άντρα (η μάλλον καλύτερα από άντρα προς αγόρι). Αυτό ως ένα βαθμό συμβαίνει και γιατί υπάρχει μία διάχυτη ομοφοβία, που εικάζει ότι η επιθυμία ενός άνδρα για έναν άνδρα δεν μπορεί να υπάρξει εκτός αν είναι προϊόν τραύματος, ανωμαλίας ή κακοποίησης. Έτσι κατασκευάζεται μία κακοποιοτική διαδικασία ως αυτή που δομεί την ταυτότητα και την επιθυμία των gay ανδρών. Έτσι το πρόβλημα δεν είναι ο διάχυτος σεξισμός και η πατριαρχία που καθορίζει την ελληνική κοινωνία από το κράτος μέχρι και την εργατική οικογένεια, αλλά ότι υπάρχουν κάποιοι «επιτήδιοι ανώμαλοι» που προσπαθούν να μολύνουν τα ελληνικά παιδιά με το μικρόβιο της πουστιάς.

Τέλος, η κατακραυγή που οδηγεί σε περαιτέρω ανάγκη αστυνόμευσης των ανηλίκων και η αύξηση στο όριο ηλικίας κατά το οποίο μπορεί να συνευρεθεί σεξουαλικά ένα ανήλικο με ένα άλλο άτομο, μόνο ως συντηρητικό πιωγύρισμα και επίλυση μέσω του ελέγχου μπορεί να γίνει αντιληπτή. Δηλαδή, ως μία συντηρητική κοινωνική στροφή που στόχο έχει να προστατέψει την αρρενωπότητα ή την αγνότητα των ελληνικών αγοριών και κοριτσιών αντίστοιχα.

Για αυτό τον λόγο και δανειζόμενες ένα τρικάκι που είδαμε πρόσφατα κάπου στο αχανές σύμπαν του διαδικτύου, θα προτείναμε να φωνάζουμε ένα άλλο σύνθημα την επόμενη φορά που θέλουμε να δείξουμε την απέχθειά μας σχετικά με όλα αυτά που έχουν έρθει στο φως για την ελληνική κοινωνία μέσω των καταγγελιών:

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΜΟΦΟΒΙΚΩΝ ΣΕΞΙΣΤΩΝ, ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΚΑΙ ΜΑΤΣΟ ΒΙΑΣΤΩΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΗΣ ΧΗΜΕΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ENDNOTES 5

+ ένας μικρός σχολιασμός
για τη σχέση μας με την ιατρική,
την ασθένεια και το σώμα μας

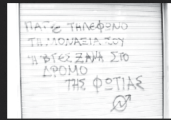
ΦΑΜΠΡΙΚΑ*ΥΦΑΝΕΤ
yfanet.espinblogs.net | contact@yfanet.net

«Το κείμενο «Σημειώσεις από το δωμάτιο της χημειοθεραπείας» της συντρόφισσας Jeanne Neton μεταφράστηκε καθώς διαπραγματεύεται το ζήτημα της αντίληψης του σώματος μέσα από το πρίσμα της ασθένειας και συγκεκριμένα της μαστεκτομής, ως μιας επέμβασης για τη θεραπεία του καρκίνου του μαστού και την αποτροπή επανεμφάνισής του. Μέσα από αυτό το κείμενο, που εξιστορεί μια άμεση εμπειρία σε πρωτοπρόσωπο και ενδυναμωτικό τόνο, πιστεύουμε ότι έρχονται στην επιφάνεια εξαιρετικά επίκαιρα ζητήματα για τη σύγχρονη συγκυρία, όπως η σχέση μας με την ιατρική, με το σώμα μας, ο τρόπος που διεκδικούμε την πρόσβαση στην περίθαλψη, αλλά και τις εαυτές μας μέσα στη συνθήκη της ασθένειας.»

Το απόσπασμα αυτό προέρχεται από την μπροσούρα «Σημειώσεις από το δωμάτιο της χημειοθεραπείας-Endnotes 5 + ένας μικρός σχολιασμός για τη σχέση μας με την ιατρική, την ασθένεια και το σώμα μας.» που εκδόθηκε τον Ιανουαρίου του 2021 από τη συλλογή της Φάμπρικα Υφανέτ.

«Αυτό που θεωρείται ζωή είναι ένα βαρετό πράγμα ανάμεσα σε δύο κινήματα»

Φράση στις πρώτες σελίδες του βιβλίου «Φοιτητικές καταλήψεις - Απεργία δασκάλων: Μια συνάντηση που δεν έγινε» που εκδόθηκε για πρώτη φορά τον Απρίλη του 2008 από τους «Διώνιους καταληψίες - Αμετανόητους απεργούς και άλλους προλετάριους συντρόφους».

Την περίοδο 2006-2007 μια «απεργία» κατάφερε να μαζολογήσει κομμάτι των ανθρώπων που κρέμεται από απόσταση. Διότι, όπως είναι από θέση διδασκαλίας, στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στο χώρο της εργασίας, οι άνθρωποι είναι σε ημερήσια εδράση. Τα κινήματα είναι εκεί που μας φέρει σε επαφή. Είναι η συμμετοχή στα κινήματα των φοιτητών και των δασκάλων από μέσα και από τα έξω. «Από μέσα» λέγοντας, εννοούμε την κινηματική προσπάθεια με κοινωνικούς και φιλοσοφικούς όρους, θεωρητικές θέσεις, αυτονομία, τη συμμετοχή μας στα κινήματα λόγω της κοινωνικής μας θέσης. «Από τα έξω» λέγοντας, εννοούμε τη συμμετοχή μας στον αγώνα χωρίς να απαιτείται κάποια θεωρητικοποιήσιμη θέση και άρα, άμεση, αυθόρμητη, μητέρας στην επαναστατική εργασία και τη λειτουργία της συνείδησης των αγώνων σε κοινωνικούς, πολιτικούς και αντιπροσωπικούς.

Φοιτητικές καταλήψεις - Απεργία δασκάλων

Μια συνάντηση που (δεν) έγινε

Μεταμόρφωση που δεν έγινε

Αιώνιος καταληψίες - Αμετανόητοι απεργοί και άλλοι προλετάριοι σύντροφοι

Το βιβλίο μπορεί να βρεθεί στο κινηματικό βιβλιοπωλείο της Φάμπρικα Υφανέτ, όπως και στην ιστοσελίδα : <https://aperkato607.wordpress.com>

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΠΩΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΙΣΩ

3 συζητήσεις για τον απεργιακό αγώνα των εργαζομένων στα πανεπιστήμια και ορισμένες κριτικές σημειώσεις για την προοπτική των ταξικών αγώνων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

Εργαζόμενοι ΕΚΠΑ
Αυτόνομο Σχήμα Πολιτικών Μηχανικών ΑΠΘ
Αυτόνομο Σχήμα Φυσικομαθηματικού (ΦΜΣ) ΕΚΠΑ
Αυτόνομο Σχήμα Σχολής Καλλιτεχνικών Σπουδών (ΣΚΣ) ΤΕΙ Αθήνας
Αυτόνομο Σχήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών Πανεπιστημίου Πατρών

Απόσπασμα από τον πρόλογο του βιβλίου «Από την άμπωτη στην παλίρροια και πάλι πίσω – 3 συζητήσεις για τον απεργιακό αγώνα των εργαζομένων στα πανεπιστήμια και ορισμένες κριτικές σημειώσεις για την προοπτική των ταξικών αγώνων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση» εκδόθηκε τον Ιανουάριο του 2015 από τους: Εργαζόμενοι ΕΚΠΑ, Αυτόνομο Σχήμα Πολιτικών Μηχανικών ΑΠΘ, Αυτόνομο Σχήμα Φυσικομαθηματικού (ΦΜΣ) ΕΚΠΑ, Αυτόνομο Σχήμα Σχολής Καλλιτεχνικών Σπουδών (ΣΚΣ) ΤΕΙ Αθήνας, Αυτόνομο Σχήμα Ηλεκτρολόγων Μηχανικών Πανεπιστημίου Πατρών.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΠΩΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ ΠΙΣΩ

3 συζητήσεις για τον απεργιακό αγώνα των εργαζομένων στα πανεπιστήμια και ορισμένες κριτικές σημειώσεις για την προοπτική των ταξικών αγώνων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση

Η προηγούμενη πανεπιστημιακή περίοδος σημαδούνης, κυρίως, από την απεργία των διοικητικών υπαλλήλων σε ΑΕΙ και ΤΕΙ και από τις προεκτάσεις της. «Χάνουν το εγγύμινο οι φοιτητές», «όσοι εργαζόμενοι χρειάζονται στο ίδρυμα», «πόση είναι η οικονομική ζημία των ερευνητικών προγραμμάτων». Για όσους όμως επιλέγουν, ακόμα, να διαβάζουν την ιστορία μέσα από την πάλη των τάξεων οι προεκτάσεις ήταν διαφορετικές. «Κατάφερε να συνδεθεί ο αγώνας των διοικητικών με τους φοιτητές», «πρωτόβουλη οι αγωνιζόμενοι», «εμφανίστηκε ο κυρίαρχος ρόλος του πανεπιστημίου στην καπιταλιστική κοινωνία». Σε αυτές τις τελευταίες ερωτήσεις, αλλά και σε ζητήματα που τέθηκαν στον αγώνα, ο αγώνας που περιεχόμενο του αγώνα, προσπάθησαν να απαντήσουν μια σειρά εκδηλώσεων και συζητήσεων που έλαβαν χώρα σε διάφορες πόλεις, στο προηγούμενο διάστημα. Αποτέλεσμα όλων αυτών, το βιβλίο που κρατάει στα χέρια σας.

Το βιβλίο μπορεί να βρεθεί στο κινηματικό βιβλιοπωλείο της Φάμπρικα Υφανέτ, όπως και στην ιστοσελίδα: <https://unistrike.espinblogs.net>

αυτό που θεωρείται ζωή είναι

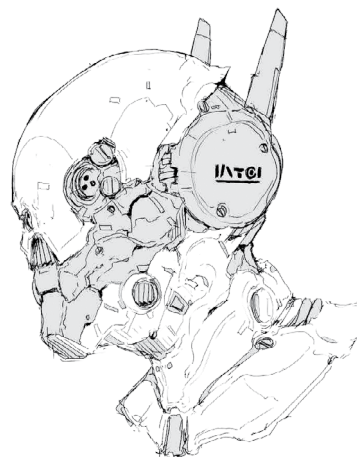
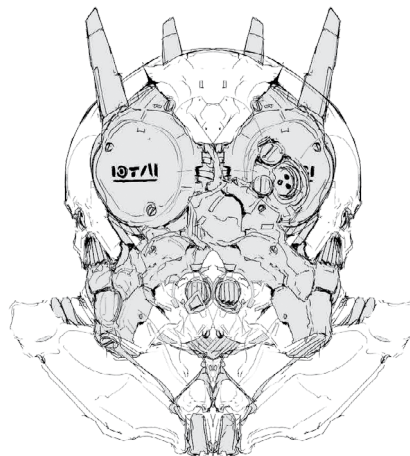
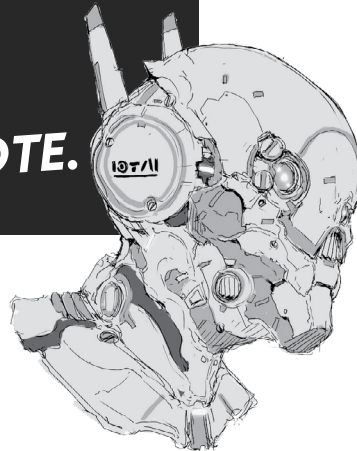
ένα βαρετό πράγμα ανάμεσα σε δύο κινήματα

ΤΟ ΝΕΟ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ: ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΤΕΜΠΕΛΙΑΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΟΤΕ.

Το νέο νομοσχέδιο για την ανεργία έρχεται για να διασφαλίσει ότι δεν καθόμαστε ούτε λεπτό χωρίς να είμαστε ή να προσπαθούμε να είμαστε παραγωγικές. Έρχεται για να διασφαλίσει ότι ο ΟΑΕΔ σαν οργανισμός δεν πρέπει να αφήνει το εργατικό δυναμικό να λιμνάζει και να κάθεται άπραγο, αλλά να το ωθεί διαρκώς στην εργασία και να ελαφρύνει τα ταμεία ανεργίας (κάτι που προετοιμάζεται εδώ και χρόνια). Το επίδομα ανεργίας ή η σύνταξη (πολλά χρόνια αργότερα) δεν είναι κάτι που απλά μας χαρίζει το κράτος, αλλά κάτι που προέρχεται από τη φορολόγηση της δικής μας εργασίας και της παρακράτησης ενός τμήματος του μισθού μας από το κράτος. Υποτίθεται πως αυτό το επίδομα δίνεται από το κράτος μέχρι ο άνεργος ή η άνεργη να καταφέρει να βρει ξανά δουλειά. Παρά το γεγονός ότι τα χρήματα που αντιστοιχούσαν σε αυτό μέχρι σήμερα ήταν ήδη ελάχιστα (400 ευρώ στην καλύτερη των περιπτώσεων), αποτελούσε μία ευκαιρία για πολλές και πολλούς από εμάς να κάνουμε έστω ένα μικρό διάλειμμα, από τη βαρετή και επίπονη δραστηριότητα του να δουλεύεις, κάτι που μας αποξενώνει από τον ίδιο μας τον εαυτό.

Πιστεύουμε ότι το νέο νομοσχέδιο προσπαθεί να καταπολεμήσει αυτά τα μικρά «προλεταριακά διαλείμματα» μέσω της εισαγωγής της ανταποδοτικότητας και του ελέγχου των ανέργων. Η έννοια της ανταποδοτικότητας σημαίνει ότι για οποιαδήποτε προνοιακή παροχή, θα πρέπει με κάποιο τρόπο να προσφέρουν κάποιου είδους εργασία για αυτή. Έτσι, το κράτος σου λέει ξεκάθαρα ότι πρέπει να κοπιώσεις (να ψάχνεις για δουλειά και να αποδεικνύεις ότι ψάχνεις), για να παίρνεις επίδομα ανεργίας και επιπλέον αν σου προσφέρει οποιαδήποτε θέση εργασίας, να την αποδεκτείς ή αλλιώς να χάνεις την επιδότηση της ανεργίας.

Επιπλέον, το νέο νομοσχέδιο αλλάζει τον τρόπο που καθορίζεται το ύψος του επιδόματος ανεργίας. Πλέον δεν θα υπάρχει ένα στανταρ ποσό, αλλά θα υπολογίζεται με βάση το 55% του μέσου μηνιαίου μισθού του ανέργου στα προηγούμενα 3 έτη. Αυτό σημαίνει, πέρα από μία μείωση του επιδόματος για όσες παίρνουν

τον βασικό μισθό, ότι πολλοί εργαζόμενοι που φαίνεται ότι ο μέσος μισθός μας είναι μικρότερος από τον πραγματικό, επειδή ακριβώς δεν μας κολλάνε ένσημα (ή μας κολλάνε, όπως συνηθίζεται στον επισιτισμό, τα μισά), θα παίρνουμε ελάχιστα χρήματα ως επίδομα ανεργίας. Δηλαδή ο μισθός μας φαίνεται στα χαρτιά να είναι μάξιμουμ 300 ευρώ με βάση 10 ένσημα το μήνα (σε περίπτωση που δουλεύεις 5ήμερο/8ωρο και που σου κολλάνε πράγματι ένσημα). Αυτό με τον υπολογισμό του μέσου μισθού, θα μας οδηγήσει στο να παίρνουμε ένα επίδομα το πολύ 170 ευρώ και σε έναν κλάδο που πολύ εύκολα μπορεί να σου βρῖσκει δουλειά τη μια μέρα ο ΟΑΕΔ και την επόμενη να σε απολύει το αφεντικό. Αυτό το νομοσχέδιο λειτουργεί και ως παράγοντας διαχωρισμού και δικασμού μεταξύ των εργαζομένων, επειδή όσοι και όσες αμοιβονται με πάνω από 800+ θα παίρνουν μεγαλύτερο επίδομα ανεργίας από ότι σήμερα (παρά την πιθανή μείωση του χρόνου που θα μπορεί να το παίρνει κάποιος/α).

Τέλος, στη συνθήκη που κάποιοι κλάδοι βρίσκονται σε αναστολή εδώ και μήνες, και κάποιες επιχειρήσεις όπως φαίνεται θα κλείσουν, αυτό το νομοσχέδιο φροντίζει ένα μεγάλο τμήμα νέων ανέργων να μην καταλήξει στην προσωρινή ασφάλεια ενός επιδόματος αλλά στο να ψάχνει διαρκώς για δουλειά. Αυτή η κατεύθυνση συνδέεται με τη συνεχόμενη απόσυρση του κράτους από τις προνοιακές παροχές και την αντικατάστασή τους από ελεγχόμενες διαδικασίες προώθησης και ρύθμισης της εργασίας. Γενικότερα σφυρηλατείται πιο έντονα τους τελευταίους μήνες μια νέα ηθική της εργασίας που θέλει να καταπιεί κάθε κύτταρό μας που ξεφεύγει από την ενασχόλησή μας με την παραγωγική δραστηριότητα. Το αν θα κυριαρχήσει αυτή όμως, δεν είναι αποκλειστικά εξαρτώμενο από τους κρατικούς σχεδιασμούς, αλλά και από τη δικιά μας δυνατότητα να αγωνιστούμε για μια ζωή που δεν θα περιορίζεται μόνο στο σχήμα δουλειά-κατανάλωση.

"Είναι τρελά τα αφεντικά κι έχουν τσιπές απαιτήσεις έχουν γι' αυτούς να τρέχουμε όσο ποτέ τσιπές και τσιγάρο δώδεκα φορές το οχτώωρο και λέω πώς κράσαρε το πισί κάθε μισάωρο."

από το κομμάτι "τρύπα" του δίσκου "FOMO-PAΠ ΗΜΙΣΚΛΗΡΟ" από τον ΡΟCΟ και τον ΚΑΑΟΣ

Η φωτογραφία είναι από πορεία 500 ανέργων στη Βοστώνη το 1932, που ζητούν ασφάλιση ανεργίας και άλλα μέτρα ενίσχυσής τους. Το 1932 υπήρξε στις Η.Π.Α. ένα «πολυφυλετικό» κίνημα ανέργων ενάντια στις μειώσεις των επιδομάτων και στις αλλαγές των ρυθμίσεων της ενίσχυσης.

Το «αλληλεγγύη στις καταλήψεις» το έχουμε φωνάξει τόσα χρόνια με κάθε δυνατό τρόπο.

Το έχουμε φωνάξει μέσα σε μέγαρα μουσικής μπροστά σε εμβρόντητους επισήμους.

Το έχουμε τραγουδήσει σαν χριστουγεννιάτικα κάλαντα μπροστα σε στραβωμένους καθηγητές.

Το έχουμε πετάξει με μπαλόνια πάνω από απορημένους δημάρχους.

Το έχουμε διαδηλώσει στις γειτονίες της Τούμπας και στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Το βάψαμε σε τοίχους και πανό, το μοιράσαμε σε κείμενα, το κάναμε πυροτέχνημα που άστραψε μες στα σκοτάδια διώχνοντας το φόβο.

Το φωνάξαμε ανάμεσα σε τραγούδια, ιδρωμένοι κι αγκαλιασμένες σε κατάμεστα υπόγεια, μην ξέροντας αν την επόμενη μέρα θα τα βρούμε εκεί ή θα 'χουν γίνει χαλάσματα.

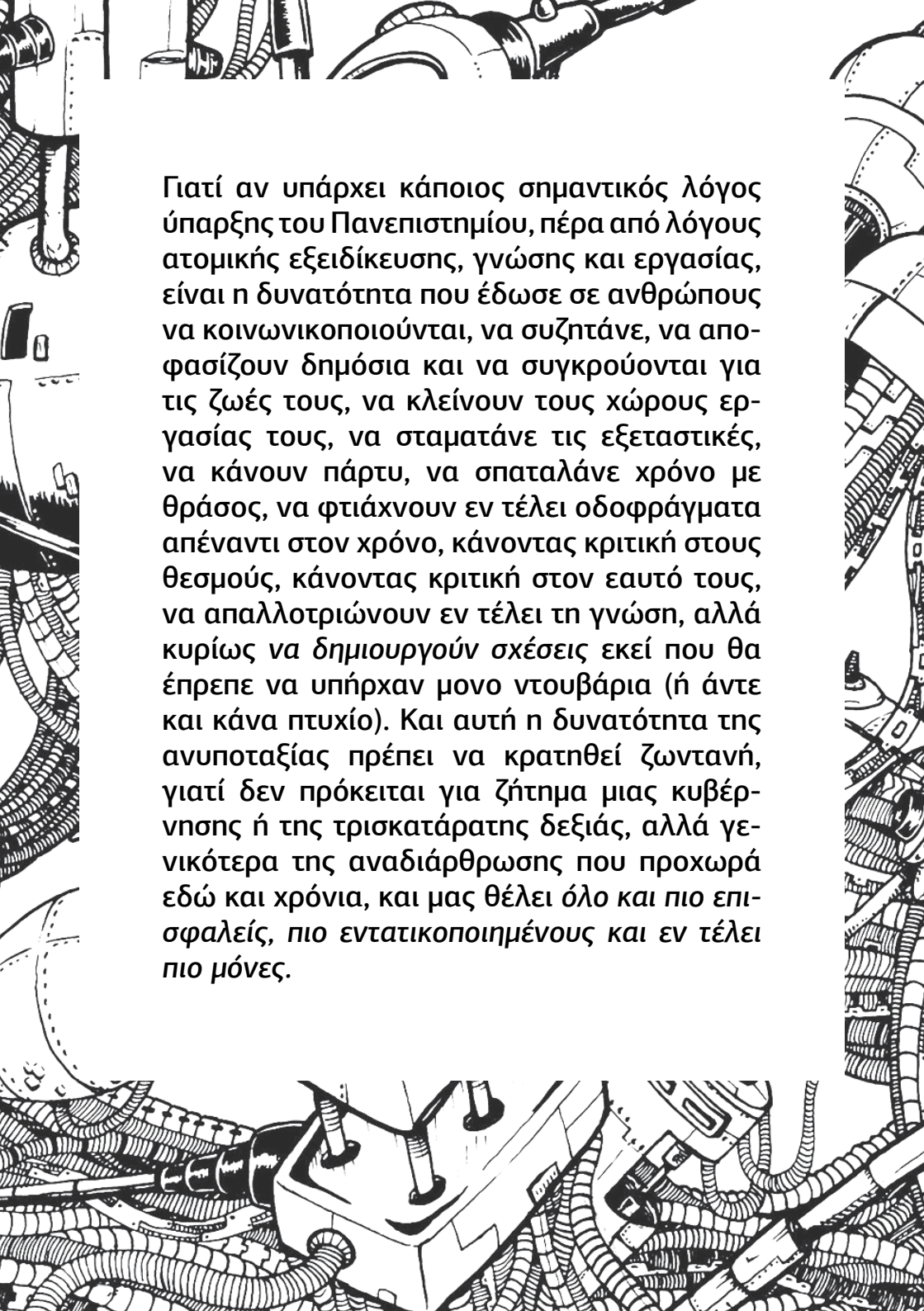
Το φωνάξαμε με κάθε δυνατό τρόπο. Αλλά πάντα με πρωταγωνιστές εμάς, όχι τους κομπάρσους της θεσμικής εξουσίας. Πάντα μ' ένα γέλιο να πηγάζει απ' τη ευτυχία για τις νίκες μας, κι όχι από χαιρεκακία για τις ήττες των εχθρών μας.

Με τα συνθήματά μας να είναι αντανακλάσεις συνειδητών επιλογών, ρήξεων και δεσμεύσεων, κι όχι προϊόντα εκβιασμού. Πάντα με πρόσωπα χαρούμενα κι οργισμένα, όχι φοβισμένα και σκυμμένα από ντροπή.

Όχι.

Σε τέτοια πρόσωπα δεν το χαλαρίζουμε το **«αλληλεγγύη στις καταλήψεις»**.

Γιατί αν υπάρχει κάποιος σημαντικός λόγος ύπαρξης του Πανεπιστημίου, πέρα από λόγους ατομικής εξειδίκευσης, γνώσης και εργασίας, είναι η δυνατότητα που έδωσε σε ανθρώπους να κοινωνικοποιούνται, να συζητάνε, να αποφασίζουν δημόσια και να συγκρούονται για τις ζωές τους, να κλείνουν τους χώρους εργασίας τους, να σταματάνε τις εξεταστικές, να κάνουν πάρτυ, να σπαταλάνε χρόνο με θράσος, να φτιάχνουν εν τέλει οδοφράγματα απέναντι στον χρόνο, κάνοντας κριτική στους θεσμούς, κάνοντας κριτική στον εαυτό τους, να απαλλοτριώνουν εν τέλει τη γνώση, αλλά κυρίως να δημιουργούν σχέσεις εκεί που θα έπρεπε να υπήρχαν μόνο ντουβάρια (ή άντε και κάνα πτυχίο). Και αυτή η δυνατότητα της ανυποταξίας πρέπει να κρατηθεί ζωντανή, γιατί δεν πρόκειται για ζήτημα μιας κυβέρνησης ή της τρισκατάρατης δεξιάς, αλλά γενικότερα της αναδιάρθρωσης που προχωρά εδώ και χρόνια, και μας θέλει όλο και πιο επισφαλείς, πιο εντατικοποιημένους και εν τέλει πιο μόνες.